

R O Z H O D N U T Í

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a členů JUDr. Pavlína Brzobohatého, JUDr. Milana Závurky, JUDr. Petra Vlacha, JUDr. Michala Žižlavského a prof. JUDr. Marie Karfíkové, CSc. v právní věci kárného navrhovatele: **Ministr spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, proti kárně obviněnému: **JUDr. M. T.**, předseda Krajského soudu v Českých Budějovicích, se sídlem Zátkovo nábřeží 2, České Budějovice, zastoupený JUDr. Ladislavem Dusilem, advokátem se sídlem nám. Přemysla Otakara II. 123/36, České Budějovice, o návrhu na zahájení kárného řízení o kárné odpovědnosti soudce ze dne 2. 9. 2016, při ústním jednání konaném dne 15. 2. 2017,

t a k t o :

JUDr. M. T., nar. X,
předseda Krajského soudu v Českých Budějovicích,

se podle § 19 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“)

u z n á v á v i n n ý m, ž e

v souvislosti se vznikem nového soudního oddělení 44 INS na obchodním úseku Krajského soudu v Českých Budějovicích vydal opatření ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. Spr 1644/2015, jímž s odkazem na ustanovení § 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích přidělil s účinností od 11. 1. 2016 celkem 1521 věcí napadlých jinému soudnímu oddělení a uvedených v příloze tohoto opatření do senátu 44 INS pod vedením JUDr. J. H., aniž by toto své opatření, které ke dni přerozdělení věcí nebylo zveřejněno, promítl do rozvrhu práce jako mimořádný nápad do senátu 44 INS a aniž by tuto faktickou změnu rozvrhu práce na rok 2016 předem projednal se soudcovskou radou, čímž odňal účastníky předmětných již probíhajících soudních řízení jejich zákonnému soudci, a své pochybení napravil po seznámení se s právním názorem Vrchního soudu v Praze vysloveným v usnesení ze dne 20. 6. 2016, č. j. 2 VSPH 963/2016-B-30, pouze ve vztahu k věci vedené pod sp. zn. 44 INS 17439/2014 (původně 28 INS 17439/2014) tak, že opatřením ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. Spr 794/2016, změnil své opatření ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. Spr 1644/2015, a věc vedenou pod sp. zn. 44 INS 17439/2014 (původně 28 INS 17439/2014) přidělil zpět soudci JUDr. M. V. do oddělení 28 INS, nicméně ve vztahu k ostatním 1520 věcem nepodnikl žádné kroky ke konvalidaci svého opatření,

t e d y

z a v i n ě n ě p o r u š i l

povinnosti předsedy soudu a ohrozil důvěru ve spravedlivé rozhodování soudů,

t í m s p á c h a l

kárné provinění podle § 87 odst. 2 zákona o soudech a soudcích.

Od uložení kárného opatření se podle § 88 odst. 3 zákona o soudech a soudcích upouští.

O d ů v o d n ě n í :

I. Obsah návrhu

[1] Kárný návrhovač podal návrh na zahájení kárného řízení, neboť kárně obviněný předseda Krajského soudu v Českých Budějovicích podle jeho názoru v souvislosti se vznikem nového soudního oddělení 44 INS na obchodním úseku Krajského soudu v Českých Budějovicích vydal opatření ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. Spr 1644/2015, jímž s odkazem na § 42 odst. 4 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“), přidělil s účinností od 11. 1. 2016 celkem 1521 věcí napadlých jinému soudnímu oddělení a uvedených v příloze tohoto opatření do senátu 44 INS pod vedením JUDr. J. H., aniž by toto své opatření, které ke dni přerozdělení věcí nebylo zveřejněno, promítl do rozvrhu práce jako mimořádný nápad do senátu 44 INS a aniž by tuto faktickou změnu rozvrhu práce na rok 2016 předem projednal se soudcovskou radou, čímž odňal účastníky předmětných již probíhajících soudních řízení jejich zákonnému soudci, a své pochybení napravil po seznámení se s právním názorem Vrchního soudu v Praze vysloveným v usnesení ze dne 20. 6. 2016, č. j. 2 VSPH 963/2016-B-30, pouze ve vztahu k věci vedené pod sp. zn. 44 INS 17439/2014 (původně 28 INS 17439/2014) tak, že opatřením ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. Spr 794/2016, změnil své opatření ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. Spr 1644/2015, a věc vedenou pod sp. zn. 44 INS 17439/2014 (původně 28 INS 17439/2014) přidělil zpět soudci JUDr. M. V. do oddělení 28 INS. Ve vztahu k ostatním 1520 věcem však nepodnikl žádné kroky ke konvalidaci svého opatření, resp. k nápravě stavu, kdy veškerá rozhodnutí vydaná oddělením 44 INS v takto nesprávně přidělených věcech jsou důvodně zpochybnitelná ve smyslu § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř. nebo zmatečná ve smyslu § 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř., což by do budoucna mohlo vyvolat nedůvodné průtahy a procesní komplikace při vyřizování těchto věcí. Podle kárného návrhovače tedy kárně obviněný zaviněně porušil povinnosti spojené s funkcí předsedy soudu.

[2] Dále kárný návrhovač uvedl, že rozdělení věcí při zřízení nového soudního oddělení 44 INS opatřením předsedy krajského soudu (tj. kárně obviněného) neproběhlo v souladu s § 41

pokračování

odst. 1 zákona o soudech a soudcích, když podmínka projednání změny rozdělení věcí s příslušnou soudcovskou radou platí i pro změny rozvrhu práce v průběhu kalendářního roku.

[3] Ustanovení § 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích pak podle názoru kárného navrhovatele vyžaduje, aby i přerozdělení věcí v případě zřízení nového soudního oddělení bylo uskutečněno řádným rozvrhem práce na následující kalendářní rok nebo změnou rozvrhu práce. Opatření kárně obviněného předsedy krajského soudu ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. Spr 1644/2015, však nebylo ke dni 11. 1. 2016, kdy byly věci agendy INS uvedené v příloze opatření přiděleny k vyřízení JUDr. J. H., zveřejněno (srov. § 41 odst. 3 zákona o soudech a soudcích) a do rozvrhu práce začleněno. Rozvrh práce Krajského soudu v Českých Budějovicích na rok 2016 sice zahrnuje zřízení nového soudního oddělení 44 INS, nicméně upravuje pouze běžný nový nápad, nikoliv mimořádný nápad, tj. převedení dříve zahájených věcí napadlých senátu 28 INS, popř. jinému senátu, do nově zřízeného senátu 44 INS.

[4] Nadto kárný navrhovatel v kárném návrhu upozornil na skutečnost, že nebyl respektován ani § 1 odst. 8 Instrukce Ministerstva spravedlnosti č. 505/2001-Org ze dne 3. 12. 2001, kterou se vydává vnitřní a kancelářský řád pro okresní, krajské a vrchní soudy. Podle uvedeného ustanovení zašle předseda krajského a vrchního soudu do 20. 12. každého roku schválený rozvrh práce Ministerstvu spravedlnosti, přičemž ministerstvo je třeba neprodleně informovat i o změně rozvrhu práce v průběhu roku. Tuto povinnost v rámci výkonu státní správy soudu, kterou je konkretizován § 123 odst. 3 zákona o soudech a soudcích, tedy kárně obviněný rovněž nesplnil.

[5] Na základě shora uvedeného kárný navrhovatel konstatoval, že zvolený postup kárně obviněného při přidělování věcí agendy INS nerespektoval formální podmínky pro přijetí takového opatření, jednak proto, že faktická změna již připraveného a notifikovaného rozvrhu práce na rok 2016 nebyla předem projednána se soudcovskou radou, a také proto, že nebyla ke dni účinnosti změny zveřejněna, a tedy účastníkům řízení dostupná.

[6] Pokud jde o povahu rozvrhu práce, kárný navrhovatel se ztotožnil s obsahem usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 6. 2016, č. j. 2 VSPH 963/2016-B-30, podle něhož rozvrh práce není pouhou normou interní povahy a jeho význam nespočívá jen ve jmenovitém určení soudců a dalších pracovníků, kteří budou působit v jednotlivých soudních odděleních, ve způsobu rozdělení věcí mezi jednotlivá soudní oddělení nebo v dalších opatřeních učiněných podle § 42 odst. 1 zákona o soudech a soudcích. Prostřednictvím rozvrhu práce se ve smyslu článku 38 odst. 1 věty druhé Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 2 o. s. ř. stanoví rovněž příslušnost soudce. Znamená to mimo jiné, že spor nebo jinou právní věc smí projednat a rozhodnout jen soudce určený v souladu s rozvrhem práce, jinak spor nebo jinou právní věc projednal nesprávně obsazený soud, což představuje zákonný důvod pro odvolání proti rozsudku i meritornímu usnesení ve smyslu § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř. a též důvod zmatečnosti ve smyslu § 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř. a jde o porušení ústavního imperativu uvedeného v článku 38 odst. 1 větě první Listiny základních práv a svobod, podle něhož nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci. Každé porušení pravidel, podle nichž může předseda soudu určit jiného soudce k projednání a rozhodnutí věci, je porušením ústavně zaručeného práva na zákonného soudce.

[7] Kárný navrhovatel dále vyslovil úsudek, že postup kárně obviněného mohl vycházet z chybného výkladu § 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích, který je však formulován jednoznačně a v praxi nečiní aplikační potíže. Kárně obviněný jako předseda krajského soudu si s ohledem na svou dosavadní praxi v justici a své zkušenosti ve funkci předsedy soudu musel být vědom správného postupu při tvorbě rozvrhu práce, jakož i procesních důsledků,

kteří by v řádově stovkách řízení mohly nastat při nesprávném rozdělení věcí. Vydáním formálně vadného opatření na sebe kárně obviněný převzal odpovědnost za možné důsledky v jednotlivých řízeních. Jednal tedy nepochybně zaviněně, a to s největší pravděpodobností ve formě hrubé a vědomé nedbalosti.

[8] Podstatnou je pak dle názoru kárného návrhatele i skutečnost, že doposud nebyl odstraněn stav, kdy veškerá rozhodnutí v takto přerozdělených věcech mohou být zpochybněna ve smyslu § 205 odst. 2 písm. a) o. s. ř., popř. označena za zmatečná ve smyslu § 229 odst. 1 písm. f) o. s. ř. Přestože předmětné opatření bylo vydáno ve snaze zajistit plynulost soudního řízení, v konečném důsledku by paradoxně mohlo vést naopak k průtahům v řízeních, pokud by i další rozhodnutí v takto nesprávně přidělených věcech byla napadena odvoláním a odvolací soud by tato rozhodnutí rušil právě pro porušení práva na zákonného soudce. Podle kárného návrhatele je přitom zarážející, že na toto zjevné riziko kárně obviněný adekvátně nereagoval, zejména neinicioval (alespoň *ex post*) příslušnou změnu rozvrhu práce. (Reagoval pouze na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. KSCB 44 INS 17439/2014 a opatřením ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. Spr 794/2016, patrně rovněž neprojednaným se soudcovskou radou, přidělil tuto věc zpět do oddělení 28 INS, kam v souladu s platným rozvrhem práce napadla.) Pasivita kárně obviněného je tedy dle kárného návrhatele stěžejí slučitelná s požadavkem na řádný výkon státní správy soudu a důsledky vzniklého protiprávního stavu může jen zhoršit.

[9] Kárný návrhatel závěrem konstatoval, že kárně obviněný svým postupem závažným způsobem porušil povinnosti předsedy soudu. Jelikož se kárného provinění dopustil výlučně v souvislosti s výkonem funkce předsedy soudu, považuje za nutné uložení kárného opatření dle § 88 odst. 2 zákona o soudech a soudcích. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem tak kárný návrhatel uzavřel, že jednání kárně obviněného JUDr. M. T. je kárným proviněním dle ustanovení § 87 odst. 2 zákona o soudech a soudcích, a navrhl, aby kárně obviněnému bylo uloženo kárné opatření dle § 88 odst. 2 písm. b) zákona o soudech a soudcích, tedy odnětí zvýšení platového koeficientu za výkon funkce předsedy soudu na dobu 6 měsíců, počínaje měsícem následujícím po právní moci rozhodnutí kárného senátu.

II. Vyjádření kárně obviněného předsedy Krajského soudu v Českých Budějovicích

[10] Kárně obviněný JUDr. M. T. se k předmětnému kárnému návrhu vyjádřil ve stanovisku ze dne 10. 10. 2016. Nejprve uvedl, že opatření, jímž bylo celkem 1521 insolvenčních věcí přiděleno do nově zřízeného soudního oddělení 44 INS (nově příchozí soudkyni JUDr. J. H.), nebylo vydáno nahodile, ale naopak jako integrální a logická součást změny rozvrhu práce, která byla po řádném projednání v soudcovské radě, v souvislosti se zřízením nového soudního oddělení, přijata. Smyslem tohoto opatření přitom nebylo nic jiného, než zrychlit práci insolventního úseku krajského soudu a zajistit spravedlivé a rovnoměrné rozdělení věcí mezi všechny soudce daného úseku, včetně nově přicházející soudkyně. K tomu kárně obviněný doplnil, že pokud by takové opatření nevydal, byl by do nově zřízeného oddělení sice zajištěn nápad nových věcí, avšak každý z dosavadních soudců by i nadále vyřizoval o několik set věcí více než nově příchozí soudkyně.

[11] Kárně obviněný dále uvedl, že si je vědom ústavou daného principu, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci a že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (článek 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Právě druhá část shora uvedeného ustanovení je však podle kárně obviněného podkladem pro možnost provedení takových změn v osobách soudců, bez nichž by byl chod soudů v řadě případů paralyzován. Takovéto zákonné zmocnění totiž

pokračování

obsahuje § 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích, které sice na jedné straně stanoví, že rozvrhem práce či jeho změnou nesmí být dotčeno rozdělení věcí, ani zařazení soudců a přísedících do jednotlivých soudních oddělení, provedené před jejich účinností, na druhé straně však jasně uvádí, že to neplatí, nebyl-li ve věci učiněn žádný úkon nebo došlo-li ke zřízení nového soudního oddělení nebo jeho zrušení. Právě toto ustanovení je tedy podle názoru kárně obviněného podkladem k provedení celé řady změn, k nimž nutně dochází v souvislosti se změnami v rozvrhu práce. V tomto kontextu kárně obviněný uvedl příklady odchodů soudců (úmrtí, trvalé přeložení, odchod do důchodu), které mají za následek změnu rozvrhu práce a nové rozdělení věcí, jež nebyly odcházejícím soudcem vyřízeny. Totéž platí i pro opačnou situaci, tj. příchod nového soudce a zřízení nového oddělení. V daném případě došlo podle kárně obviněného k přerozdělení věcí do soudního oddělení JUDr. J. H. tak, aby byly eliminovány jakékoliv případné námitky účelovosti. Nebyly proto vybírány jednotlivé spisy od jednotlivých soudců, nýbrž byly od všech stávajících soudců přerozděleny všechny nevyřízené věci určité časové řady. O transparentnosti tohoto postupu svědčí i fakt, že všechny přerozdělené spisy byly v příloze předmětného opatření výslovně uvedeny, přičemž do každého jednotlivého spisu byla informace o změně soudce založena.

[12] Vzhledem k výše uvedenému kárně obviněný vyslovil své přesvědčení, že v rámci změny rozvrhu práce (s níž byly všechny dotčené osoby detailně seznámeny) pouze realizoval své zákonné právo přerozdělit věci ze stávajících soudních oddělení do soudního oddělení nově zřízeného. Pokud však Vrchní soud v Praze v usnesení ze dne 20. 6. 2016, č. j. 2 VSPH 963/2016-B-30, dospěl k odlišnému závěru, přičemž judikoval, že ve věci vedené u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 44 INS 17439/2014 (původně 28 INS 17439/2014) rozhodoval nezákonný soudce, cítil se kárně obviněný tímto rozhodnutím v konkrétní věci vázán (resp. svým opatřením ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. Spr 794/2016, věc odňal ze soudního oddělení JUDr. J. H. a vrátil ji do soudního oddělení JUDr. M. V.). Ve zbývajících věcech kárně obviněný neshledal důvodu činit jakákoliv opatření, neboť svůj postup považuje nadále za zákonný a správný. V daném kontextu pak kárně obviněný doplnil, že jediným formálním pochybením, kterého si je vědom, byla skutečnost, že informace o přerozdělení věcí nebyla od počátku výslovně uvedena ve vlastním textu rozvrhu práce. Nicméně toto pochybení napravil bezprostředně po jeho zjištění.

[13] S ohledem na shora uvedené kárně obviněný navrhl, aby Nejvyšší správní soud jako soud kárný v dané věci vydal rozhodnutí ve smyslu § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů, tj. zprošťující rozhodnutí.

III. Duplika kárného navrhovatele

[14] Kárný navrhovatel na stanovisko kárně obviněného reagoval podáním ze dne 25. 1. 2017, v němž předně uvedl, že návrhem na zahájení kárného řízení nenapadá samotný fakt, že v souvislosti s vytvořením nového senátu došlo k přerozdělení věcí, ani se nedomnívá, že by kárně obviněný tohoto momentu zneužil k nějakým machinacím. Kárný navrhovatel však kárně obviněnému vytýká to, že k přerozdělení spisů do nového senátu nedošlo v rozvrhu práce, jak předpokládá zákon, ale pouhým opatřením předsedy krajského soudu.

[15] Pokud se přerozdělení věcí činí rozvrhem práce, musí být předem obligatorně projednáno v soudcovské radě a následně je spolu s celým rozvrhem práce zveřejňováno a zasíláno ministerstvu spravedlnosti. Jde tedy o transparentní proces s několika pojistkami, které zabezpečují, že nebude tohoto opatření žádným způsobem zneužito. Oproti tomu způsob přerozdělení věcí, který zvolil kárně obviněný, žádné takové záruky kontroly a transparentnosti

neposkytuje. Na tomto hodnocení pak nemůže nic změnit ani tvrzení kárně obžalovaného, že dotčené spisy byly v příloze jeho opatření vyjmenovány a do každého jednotlivého spisu byla informace o změně soudce založena. Jednak tyto informace (záznamy) o přidělení jednotlivých věcí jinému soudci byly do předmětných spisů vloženy až po podání kárného návrhu a zjevně v reakci na něj, každopádně však řadu měsíců poté, kdy ke změně vyřizujícího soudce došlo.

[16] Kárnému navrhovateli není zřejmé, jak může kárně obviněný označovat svůj postup za zákonný, resp. kde ve zcela jednoznačném textu zákona pro takový postup nalézá oporu. Kárně obviněný se zřejmě pokouší takovou oporu nalézt v § 42 odst. 4 větě druhé zákona o soudech a soudcích. Tato věta však nevytváří prostor pro to, aby bylo do rozdělení věcí zasaženo jinak než rozvrhem práce nebo jeho změnou, jak se kárně obviněný pokouší naznačit. Tomu ostatně odpovídá i obecné pravidlo § 41 odst. 1 zákona o soudech a soudcích, podle kterého se rozdělení jednotlivých věcí, které mají být u soudu projednány a rozhodnuty, do soudních oddělení řídí rozvrhem práce. Z tohoto obecného pravidla zákon o soudech a soudcích upravuje jedinou výjimku (§ 44), avšak o takový případ se v dané věci nejedná. Pokud by tedy zákonodárce chtěl učinit výjimku z přidělování věcí rozvrhem práce, musel by stanovit nějaký jiný způsob jejich přidělování (viz např. § 44 zákona o soudech a soudcích). Nic takového ovšem neučinil, a ani § 126 odst. 1 až 3 zákona o soudech a soudcích, který obecně vypočítává kompetence předsedy soudu, neobsahuje nic, pod co by bylo možné předmětné opatření subsumovat.

[17] Dále kárný navrhovatel konstatoval, že u ostatních krajských soudů i okresních soudů v jejich obvodech zcela převládá praxe taková, že přerozdělení věcí do nového soudního oddělení se děje rozvrhem práce nebo změnou rozvrhu práce v průběhu kalendářního roku.

[18] Kárný navrhovatel poté v souvislosti s otázkou dodržování zásady zákonného soudce a povahou rozvrhu práce upozornil na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 6. 2016, č. j. 2 VSPH 963/2016-B-30, na rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2009, sp. zn. 21 Cdo 1542/2008, a ze dne 22. 10. 2008, sp. zn. 21 Cdo 122/2008, jakož i na nález Ústavního soudu ze dne 22. 2. 1996, sp. zn. III. ÚS 232/95.

[19] Podle kárného navrhovatele musí rozvrh práce obsahovat transparentní předem stanovená obecná pravidla pro určení konkrétního soudce nebo soudců v senátu, kteří ve věci budou rozhodovat, pravidla pro jejich zastupování v případě jejich důvodné krátkodobé absence či podjatosti i pravidla pro přerozdělování věcí pro případ dlouhodobé absence soudce. Rozvrh práce tudíž nemůže rozhodnutí o přidělení či přerozdělení věci přenechat na soudním funkcionáři, neboť takové uspořádání ohrožuje nezávislost soudců a důvěru veřejnosti v soudní moc a zbavuje účastníky řízení účinné ochrany proti účelové manipulaci. Soudce, který byl povolán na základě takového rozhodnutí soudního funkcionáře, není zákonným soudcem ve smyslu čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, přičemž takové přidělení či přerozdělení věcí je rovněž v rozporu s interní nezávislostí soudců ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Podle kárného navrhovatele neobstojí ani argument ekonomii řízení či zkrácením délky soudního řízení. Těchto cílů lze dle jeho názoru v dostatečné míře dosáhnout i při respektování zásady transparentního prvotního přidělování i následného přerozdělování věcí konkrétnímu samosoudci či konkrétně složeným senátům podle předem stanovených a veřejnosti zpřístupněných obecných pravidel.

[20] Kárný navrhovatel proto uzavřel, že obrana kárně obviněného se z větší části mívá podstaty vytykánoho skutku, ve zbytku je pak ryze účelová a nemůže obstát. Pravidla pro přerozdělování věcí při zřizování nového oddělení jsou v zákoně vyjádřena jasně,

pokračování

příčemž je kárně obviněný nedodržel. Tím zcela zbytečně zatížil vadou více než 1500 řízení a tuto vadu neodstranil ani poté, co jej na to upozornil vrchní soud.

IV. Podstatný obsah důkazů rozhodných pro posouzení věci

[21] Na jednání dne 15. 2. 2017 kárný soud provedl důkazy, které navrhli účastníci či které si z vlastní iniciativy opatřil.

IV. 1. Stanovisko soudcovské rady Krajského soudu v Českých Budějovicích a výslech předsedy soudcovské rady O. V.

[22] Nejvyšší správní soud jako soud kárný požádal v dané věci soudcovskou radu Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „soudcovská rada“) o podání stanoviska k osobě kárně obviněného. Soudcovská rada ve svém stanovisku ze dne 19. 9. 2016, č. j. SR 12/2016, uvedla, že se k osobě kárně obviněného v minulosti vyjadřovala v souvislosti s obsazením pozice předsedy Krajského soudu v Českých Budějovicích, kdy k jeho kandidatuře neměla námitek a tuto doporučila. Soudcovská rada hodnotila především jeho organizační schopnosti, otevřenost k diskuzi nad požadavky, návrhy a potřebami jednotlivých soudních oddělení, snahu o vytváření kvalitního pracovního prostředí a o hledání vyváženého řešení vyvstalých problémů, přičemž na tomto hodnocení se do dne podání stanoviska nic nezměnilo. V souvislosti s vedeným kárným řízením pak soudcovská rada konstatovala, že tzv. „naplnění“ nově vzniklého senátu zřízeného v souvislosti s posílením soudu tím, že jsou do něho přiděleny dosud nerozpracované kauzy, pokládá za legitimní, smysluplný a standardní způsob, jak zefektivnit práci soudu. Opatření o přidělení věcí do nového senátu vkládané do každého dotčeného spisu je podle soudcovské rady transparentní, zpravidla i více, než plošné a méně přehledné uvedení v rozvrhu práce.

[23] Předseda soudcovské rady Krajského soudu v Českých Budějovicích O. V. jako svědek uvedl, že soudcovská rada je zvána na porady vedení soudu, kde je předseda a místopředseda, a je zvána i na velké porady, kde jsou i předsedové soudů okresních spadajících pod obvod kraje. Za dobu svého působení v soudcovské radě si nevybavil situaci, že by se dostala k soudcovské radě nějaká věc, ať už personální nebo rozvrhová, kdy by to nebylo předtím projednáno s členy toho úseku soudu, kterého se změna měla týkat. Soudcovské radě vždycky přichází věci, u nichž je „zpravodaj“ soudcovské rady mající na starost daný úsek v podstatě seznámen s návrhem, přičemž ostatním členům potvrzuje, že s příslušným úsekem je daná změna probrána a domluvena. Soudcovská rada se nesečkala s tím, že by z pohledu vedení soudu byla naoktrojována nějaká úprava. Vždy byl předložen „zespoda“ vytvořený návrh na personální posílení, přeložení, změnu rozvrhu práce apod.

[24] Předseda soudcovské rady dále dodal, že se rada samotná ani v obecných rysech nezabývala tím, jak budou určeny spisy, které budou přiděleny novému soudci. O tom měl informaci ten úsek, kterého se změna týkala.

IV. 2. Informace o dosavadní správní praxi v případech podobných nyní projednávanému

[25] V kontextu nyní řešeného případu si Nejvyšší správní soud dále vyžádal od předsedů jednotlivých krajských soudů informaci o správní praxi, a to ohledně přidělování věcí soudci v nově zřízeném soudním oddělení. Konkrétně se Nejvyšší správní soud předsedů krajských soudů dotázal na to, jakým aktem jsou v takové situaci věci soudci v nově zřízeném soudním oddělení přidělovány, jde-li o věci již napadlé a do té doby přidělené jinému soudci či soudcům, jestliže se jeví potřebné je „přerozdělit“ a v souvislosti se zřízením nového soudního oddělení „dotížit“ nápadem nového soudce. Dále Nejvyšší správní soud žádal informaci, jak a s kým je akt,

jímž se takovéto přidělení provede, projednáván či konzultován a kdo jej vydává. Požadováno bylo též sdělení, zda se správní praxe soudů v obvodu krajského soudu ve výše uvedených záležitostech nějak liší, anebo je naopak jednotná a zda se o ní vedly či vedou spory a diskuse. Dotaz Nejvyššího správního soudu též směřoval na to, v jaké míře krajské soudy (ve svém obvodu) a Ministerstvo spravedlnosti v této agendě působí metodicky či provádí kontroly zákonnosti a správnosti takových postupů, přičemž bylo žádáno i sdělení, zda se případně v posledních pěti letech (2011-2016) výše uvedená správní praxe na jednotlivých krajských soudech (popř. v jejich obvodech) měnila, a pokud ano, v jakém směru a proč.

[26] Předseda Krajského soudu v Plzni v informaci o správní praxi ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. Spr 2731/2016, uvedl, že pokud jde o okresní soudy v obvodu Krajského soudu v Plzni, tyto v dotazovaném období reagovaly změnou rozvrhu práce tak, že byl navýšen nápad do nově vzniklého oddělení, kde byl stav „dorovnán“ na průměrnou úroveň ostatních senátů dotčeného úseku. Z hlediska plynulosti řízení nejde podle předsedy Krajského soudu v Plzni o ideální postup, avšak tento je vynucen současným tlakem na institut zákonného soudce. V minulosti (před rokem 2004) však bylo dle jeho tvrzení postupováno zcela jinak, když nebylo postupováno cestou změny rozvrhu práce, ale opatřením předsedy soudu z podnětu příslušného místopředsedy. Tato problematika tedy podle jeho názoru podléhá vývoji, přičemž poukázal např. i na okolnosti týkající se přísedících, kteří v minulosti nebyli v rozvrhu práce vůbec uváděni, na rozdíl od nynějšího stavu.

[27] Pokud se jedná o metodické vedení okresních soudů, předseda Krajského soudu v Plzni sdělil, že rozvrhy práce i jejich změny zasílají okresní soudy Krajskému soudu v Plzni, kde jsou tyto probírány s příslušnými místopředsedy. Systém je přitom nastaven tak, že pokud nejsou výhrady, okresní soud není kontaktován, pokud ano, Krajský soud v Plzni sděluje své výhrady. Dojde-li ovšem na některém z okresních soudů k přerozdělení věcí mimo rozvrh práce, pak to předseda Krajského soudu v Plzni může jen obtížně zjistit, a to na podkladě konkrétní stížnosti účastníka řízení (popř. soudce) nebo ze spisu předloženého v rámci rozhodovací činnosti. Krajský soud v Plzni svůj rozvrh práce zasílá vždy Ministerstvu spravedlnosti, přičemž po dohodě vedení soudu pravidelně rozvrh práce aktualizuje, když jsou provedené změny předkládány soudcovské radě k projednání (tato skutečnost se také vyznačuje v rozvrhu práce).

[28] Předseda Krajského soudu v Plzni poté uvedl, že v období posledních 5 let nevyvstala v praxi uvedeného soudu potřeba „dotězovat“ kolegy přerozdělením věcí. Jiná situace však byla u tzv. incidenčních sporů, kde byla hojně využívána možnost uvedená v § 160 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „insolvenční zákon“), tedy přidělení incidenčních sporů jinému soudci insolventního soudu, což se dělo opatřením předsedy soudu. Tento postup je praxí v poslední době rovněž diskutován a relativizován. Tento postup se však u Krajského soudu v Plzni přestal využívat, neboť otevřením nových senátů INS pokleslo jejich enormní zatížení. Agenda INS je ovšem s ohledem na délku oddlužení nesrovnatelná s jinými agendami, protože samosoudce v nově otevřeném oddělení se nedostane dříve než za 5 – 6 let k prvým rozvrhovým usnesením. Srovnat tak stav senátů je podle předsedy Krajského soudu v Plzni v podstatě nemožné. Závěrem proto konstatoval, že by si tato oblast žádala systémové řešení, a to ne pouze pro případ otvírání nových senátů.

[29] Předseda Městského soudu v Praze v informaci o správní praxi ze dne 24. 10. 2016, sp. zn. Spr 2540/2016, uvedl, že v nově zřízeném soudním oddělení jsou věci přidělovány soudci rozvrhem práce, případně jeho změnou. Obvykle jde o praxi takovou, že se *de facto* zastaví nápad do dalších oddělení téže specializace do doby, než nový senát bude zatížen obdobným počtem případů. Toto řešení ovšem v některých případech může být v rozporu se zásadou stanovenou

pokračování

pro rozvrh práce přidělovat věci do jednotlivých oddělení tak, aby bylo zatížení jednotlivých oddělení pokud možno rovnoměrné, a aby se účastníci řízení v dosažitelné době domohli rozhodnutí ve věci. V takových případech podle § 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích je možné rozhodnout o rozdělení věcí již přidělených do jednotlivých oddělení, došlo-li ke zřízení nového soudního oddělení nebo jeho zrušení. Městský soud v Praze také tento postup v uplynulých letech použil, a to „zřejmě vždy“ rozvrhem práce. Závěrem předseda Městského soudu v Praze konstatoval, že rozvrh práce (případně i jeho změna) je projednáván v souladu se zákonem o soudech a soudcích se soudcovskou radou příslušného soudu. Rozvrhy práce obvodních soudů, včetně jejich změn, zasílají obvodní soudy na vědomí právě Městskému soudu v Praze. Městský soud v Praze pak svůj rozvrh práce, včetně jeho změn, zasílá Ministerstvu spravedlnosti.

[30] Předsedkyně Krajského soudu v Praze ve sdělení ze dne 31. 10. 2016, sp. zn. Spr 1033/2016, uvedla, že všechny změny v rámci přidělení věcí se činí odpovídající změnou rozvrhu práce. Ten se vždy projednává se soudcovskou radou příslušného soudu. Rozvrh práce včetně vyznačení příslušných změn je pak zveřejňován. Většinová praxe u okresních soudů v obvodu Krajského soudu v Praze, jakož i u tohoto soudu samotného je podle předsedkyně taková, že nově zřízenému senátu se pustí plný (případně omezený) nápad při současném zastavení (případně částečném zastavení) nápadu do dalších senátů téhož oddělení, aby počet „věcí v běhu“ u jednotlivých soudců daného oddělení byl přibližně stejný. Při přeložení soudce či konci jeho výkonu za současného jmenování soudce nového je další možností to, že nový soudce nastoupí do senátu soudce bývalého. Objevovaly se však i případy, kdy došlo k přerozdělení části věcí od soudce, který se dostal do situace, že objektivně nebyl schopen v přiměřené lhůtě vyřizovat neskončené věci, jiným soudcům téhož oddělení. Soudci tedy byly odebrány věci, v nichž neučinil žádný úkon směřující k vyřízení věci (§ 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích). Šlo však o případy výjimečné, motivované snahou dosáhnout toho, aby se každému dostalo soudního rozhodnutí v přiměřené lhůtě, za což je ostatně předseda soudu odpovědný.

[31] Předseda Krajského soudu v Brně v informaci o správní praxi ze dne 31. 10. 2016, sp. zn. Spr 2566/2016, uvedl, že u Krajského soudu v Brně dochází k přerozdělení věcí v rozvrhu práce, nebo v jeho změnách, a v příloze jsou vždy označeny spisové značky přerozdělených spisů. Rozvrh práce je pak i s přílohou předkládán soudcovské radě k projednání a následně zasílán Ministerstvu spravedlnosti. Přílohy obsahující přehledy přerozdělených věcí jsou zakládány do příslušných soudních spisů. Stejná praxe je podle předsedy Krajského soudu v Brně zavedena u okresních soudů, s tím rozdílem, že do soudních spisů jsou u některých soudů v návaznosti na vydaný rozvrh práce a jeho změny zakládána opatření předsedy soudu obsahující důvod přidělení věci či úřední záznamy stejného obsahu. Předseda Krajského soudu v Brně dále sdělil, že nezaznamenal žádné pochybnosti o tom, že přerozdělení věcí souvisejících se zřízením nového oddělení je nutné provádět rozvrhem práce nebo jeho změnou předkládanou soudcovské radě k vyjádření (§ 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích).

[32] Orgány státní správy Krajského soudu v Brně pak provádějí podle možností namátkové kontroly rozvrhů práce okresních soudů (včetně jejich změn), jež jsou Krajskému soudu v Brně předkládány na vědomí. Zjištěné poznatky týkající se práva na zákonného soudce a jeho úpravy v rozvrhu práce jsou přitom s předsedy okresních soudů projednávány na pracovních poradách, přičemž jsou na případné nedostatky předsedové okresních soudů průběžně upozorňováni. Přesto, že postup okresních soudů při tvorbě a změnách rozvrhu práce, jakož i rozdělování věcí podle vydaných rozvrhů práce má sledovat Ministerstvo spravedlnosti, v praxi se tak neděje. Ministerstvo spravedlnosti provádí pouze následné kontroly přidělení věcí podle rozvrhu práce, a to v rámci tematických prověrek plynulosti vyřizování soudních agend.

[33] Předsedkyně Krajského soudu v Ostravě ve svém vyjádření ze dne 20. 10. 2016, sp. zn. Spr 3549/2016, předně uvedla, že přidělování věcí do nově zřízeného oddělení není příliš časté, neboť nově jmenovaní soudci se obvykle zařazují do oddělení, ze kterých některý soudce odešel. Pokud se však nové oddělení zřizuje, postupuje Krajský soud v Ostravě a okresní soudy v jeho působnosti podle § 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích tak, že se rozvrhem práce zřídí nové oddělení. Do něj se pak zařadí buď pouze věci nově napadající (takový případ označila předsedkyně za zcela výjimečný), nebo se tam přidělí některé věci ze stávajícího, obvykle přetíženého soudního oddělení, přičemž vymezení těchto podmínek je obsaženo v rozvrhu práce. Předsedkyně Krajského soudu v Ostravě dále konstatovala, že rozvrh práce a jeho změny jsou projednávány v souladu s § 52 odst. 1 a § 53 odst. 1 písm. c) zákona o soudech a soudcích v příslušné soudcovské radě. Opatření předsedkyně Krajského soudu v Ostravě dle svého vyjádření vydává pouze v případě situace dle § 160 odst. 2 insolvenčního zákona, neboť tam upravenou problematiku nelze zařadit do rozvrhu práce. Předsedkyně Krajského soudu v Ostravě též sdělila, že nemá povědomí o tom, že by uvedená praxe u některého soudu činila problémy či o ní bylo diskutováno. Konstatovala, že Krajský soud v Ostravě ve smyslu § 1 odst. 8 vnitřního a kancelářského řádu pro okresní, krajské a vrchní soudy bere na vědomí rozvrhy práce a jejich změny u všech okresních soudů v obvodu jeho působnosti. Zjištěné nesrovnalosti se řeší s předsedou příslušného okresního soudu, takové situace jsou však zcela výjimečné. Předsedkyně Krajského soudu v Ostravě poté uzavřela, že Krajský soud v Ostravě zasílá rozvrh práce a všechny jeho změny na vědomí Ministerstvu spravedlnosti, a že jí není známo, že by během posledních 5 let toto ministerstvo provádělo kontrolu rozvrhu práce krajského soudu nebo nějak metodicky působilo.

[34] Předseda Krajského soudu v Hradci Králové se vyjádřil podáním ze dne 17. 10. 2016, sp. zn. Spr 5114/2016, ve kterém uvedl informace ke všem případům vytvoření nových soudních oddělení a případného souvisejícího přerozdělování věcí u Krajského soudu v Hradci Králové včetně jeho pobočky v Pardubicích i u okresních soudů v obvodu působnosti Krajského soudu v Hradci Králové, a to za posledních pět let.

[35] Na Krajském soudu v Hradci Králové včetně jeho pobočky v Pardubicích byla zřízena celkem čtyři nová soudní oddělení. Přerozdělení se dotklo pouze dvou z nich, a to tak, že do nich byly v souvislosti se změnou rozvrhu práce, kterou byla zmíněná soudní oddělení vytvořena a personálně obsazena, přiděleny věci z jiného soudního oddělení podle § 160 odst. 2 insolvenčního zákon. V obou případech se tak stalo na základě žádosti soudce o odnětí části věcí o incidenčních sporech, které mají původ v jedné jím projednávané insolvenční věci a jejichž projednání a rozhodnutí v příslušném (původním) soudním oddělení mohlo způsobit průtahy v samotném insolvenčním řízení. V obou případech bylo přikázání věcí realizováno formou opatření předsedy krajského soudu v bezprostřední návaznosti na provedenou změnu rozvrhu práce, kterou bylo to které soudní oddělení vytvořeno a současně obsazeno novým soudcem krajského soudu, resp. soudcem ke krajskému soudu dočasně přiděleným (tato změna rozvrhu práce byla projednána postupně se soudci dotčeného úseku, na poradě vedení krajského soudu a se soudcovskou radou). Předseda Krajského soudu v Hradci Králové rozvedl, že šlo výlučně o incidenční spory a byly splněny podmínky uvedené v § 160 odst. 2 insolvenčního zákona.

[36] Předseda Krajského soudu v Hradci Králové konkretizoval, že věci, které byly posléze vydaným opatřením předsedy krajského soudu přikázány do nově vzniklých soudních oddělení, určila místopředsedkyně krajského soudu v reakci na vlastní zjištění počtu incidenčních sporů v soudním oddělení s nejvyšším počtem nevyřízených věcí této agendy a s ohledem na počet nevyřízených věcí v ostatních soudních odděleních za účelem přiměřeného pracovního zatížení nového soudce a současně za účelem (částečného) vyrovnání počtu nevyřízených věcí mezi jednotlivými soudními odděleními, s vědomím, že může jít jen o věci, v nichž zatím soudce

pokračování

neprovedl žádný úkon. Ve všech příkázaných věcech nebyl do jejich přikázání učiněn příslušným soudcem žádný úkon (§ 42 odst. 4 věta druhá zákona o soudech a soudcích). Návrh opatření nejprve místopředsedkyně projednala se soudci dotčeného úseku a posléze byl projednán v poradě vedení krajského soudu za přítomnosti zástupce soudcovské rady, aniž by někdo vznesl námitky či připomínky (námitky proti tomuto postupu nebyly vzneseny ani později, resp. doposud nikdy nebyly vzneseny žádné námitky proti zvolenému postupu). Předem a bez připomínek projednané přikázání věci bylo realizováno, jak již bylo uvedeno, formálně opatřením předsedy Krajského soudu v Hradci Králové podle § 160 odst. 2 insolvenčního zákona evidovaným pod číslem jednacím ve správním deníku, v němž je uveden seznam konkrétních příkázaných věcí, které jsou pro ten účel identifikovány spisovými značkami.

[37] Následně předseda Krajského soudu v Hradci Králové informoval o situaci u jednotlivých okresních soudů v působnosti Krajského soudu v Hradci Králové. K přerozdělení došlo pouze v následujících případech:

- U Okresního soudu v Hradci Králové bylo v posledních 5 letech zřízeno celkem 5 nových soudních oddělení. Pouze do jednoho soudního oddělení, byly přiděleny věci z jiného soudního oddělení, přičemž přidělení bylo pokaždé provedeno změnou rozvrhu práce. Přidělení těchto dříve napadlých věcí bylo se soudkyněmi, které agendu převzaly, předem projednáno.
- U Okresního soudu v Chrudimi bylo v posledních pěti letech zřízeno nové soudní oddělení, do kterého byly přiděleny věci, které napadly soudu dříve, než toto oddělení vzniklo. Věci byly přiděleny do nového soudního oddělení změnou rozvrhu práce s ohledem na § 42 odst. 4 věta druhá zákona o soudech a soudcích. Změna rozvrhu práce byla projednána s příslušným soudcem a soudcovské radě byla předložena k vyjádření.
- U Okresního soudu v Jičíně byla v posledních pěti letech vytvořena celkem tři nová soudní oddělení. Pouze v jednom případě byly věci přeřazeny do nově zřízeného soudního oddělení. Stalo se tak změnou rozvrhu práce, která byla projednána s dotčenými soudci a poté i soudcovskou radou.
- U Okresního soudu v Rychnově nad Kněžnou byla v posledních pěti letech zřízena dvě nová soudní oddělení, do nichž byly přiděleny věci z jiných soudních oddělení s ohledem na § 42 odst. 4 věta druhá zákona o soudech a soudcích. Stalo se tak formou změny rozvrhu práce, která byla projednána se soudci dotčeného úseku.
- U Okresního soudu ve Svitavách byla v posledních pěti letech zřízena dvě nová soudní oddělení. V případě jednoho z nich přeložená soudkyně převzala soudní oddělení po soudci, který byl přeložen ke krajskému soudu. Veškeré změny byly činěny formou změny rozvrhu práce a byly předem projednány a konzultovány se všemi soudci okresního soudu a následně se soudcovskou radou.
- U Okresního soudu v Trutnově bylo v posledních pěti letech vytvořeno několik nových soudních oddělení. Ve všech případech byly do nově zřízeného oddělení přiděleny věci, které napadly soudu dříve, než toto oddělení vzniklo. Jednalo se o věci, ve kterých nebyly provedeny žádné úkony soudce. Věci, kde již takové úkony byly provedeny, byly přiděleny pouze v případě, že zřízení nového oddělení předcházelo zrušení jiného oddělení. Ve všech případech se tak stalo změnou rozvrhu práce, která byla projednána se soudcovskou radou.

[38] Předseda Krajského soudu v Hradci Králové pak vyjádřil, že nejsou žádné pochybnosti, a proto ani neprobíhají diskuze o tom, že pouze rozvrhem práce na nový kalendářní rok nebo změnou rozvrhu práce v průběhu kalendářního roku lze vytvořit nové soudní oddělení, určit nápad nových věcí do tohoto soudního oddělení, definovat jeho personální obsazení atd. Vzhledem k četnosti případů tzv. „přerozdělování“ věcí byly občas, resp. výjimečně vedeny

většinou velmi krátké diskuze mezi předsedy soudů na téma, jak správně v dané situaci postupovat. Shoda byla, resp. je v tom, že takové opatření musí být konkrétní, transparentní, zaevidované ve správním deníku, určitá nejistota a pochybnosti přetrvávají stran formy, tj. zda je realizovat formou změny rozvrhu práce nebo opatřením předsedy soudu v návaznosti na změnu rozvrhu, jíž je nové soudní oddělení vytvořeno.

[39] Předseda Krajského soudu v Hradci Králové rovněž uvedl, že jeho soud provádí v rámci možností neformální kontrolu rozvrhů práce okresních soudů včetně jejich změn, protože tyto jsou krajskému soudu předkládány na vědomí. Zvláštní, tematicky zaměřené kontroly neprovádí. Na výjimečně zjištěné nedostatky, resp. spíš na nevhodný způsob úpravy či formulaci jsou příslušní předsedové upozorněni, zpravidla neformálně. Poznatky jsou zobecňovány v rámci porad vedení krajského soudu s předsedy okresních soudů. Na těchto poradách jsou probírány také požadavky na znění rozvrhu práce, které vyplývají z právních předpisů a rozhodnutí vyšších soudů či Ústavního soudu, s cílem ujednotit se na správné formulaci rozvrhu práce.

[40] Předseda Krajského soudu v Ústí nad Labem ve vyjádření ze dne 18. 10. 2016, uvedl, že přidělování věcí do nově zřízeného oddělení se Krajského soudu v Ústí nad Labem a okresních soudů v jeho působnosti provádí vždy změnou rozvrhu práce, kterým se zřídí nové oddělení a stanoví jeho obsah. V takovém případě je standardně vždy věc projednávána se soudcovskou radou daného soudu. V případě přerozdělení věci je věc předjednána i s novým soudcem, kterému jsou vysvětleny důvody postupu.

[41] V případě, kdy je zřizováno nové soudní oddělení a jsou do něj přidělovány věci z jiných soudních senátů, je přijímáno opatření k rozvrhu práce pro příslušný rok, případně, děje-li se tak k 1. 1., pak rovnou novým rozvrhem práce. V opatření je pak upraveno, který soudce je v oddělení (a s kterými konkrétními spolupracovníky zařazen) a co bude v oddělení vyřizováno – tedy stanoven nápad do oddělení, případně přiděleny spisy konkrétních značek anebo je řečeno, že soudní oddělení jako takové přebírá nově nastupující soudce. Soudci v nově zřízeném soudním oddělení se věci napadlé do jiného soudního oddělení přidělují jen opatřením předsedy či místopředsedy soudu, který má ve své působnosti příslušný úsek, a to na základě platného rozvrhu práce pro příslušný rok např. v otázce specializací apod. Při přidělování jiných věcí do nově vzniklých soudních oddělení každá takováto věc obsahuje vlastní přidělovací listinu, která obsahuje jméno soudce, jemuž byla přidělena a datum, kdy k přidělení došlo. Obsahem opatření je spisová značka věci, jméno soudce a číslo soudního oddělení, kam je věc přidělena, uvedení důvodů, proč je k přidělení přistoupeno a datum, kdy k přidělení došlo. Dále je uveden podpis toho, kdo přidělení provedl (předseda, místopředseda) Tato listina je nedílnou součástí každého spisu. Dalším způsobem přidělení je prostřednictvím „opatření předsedy soudu“, které je datováno, označeno spisovou značkou a je v něm odkaz na důvod takového přidělení. Součástí opatření je seznam přidělených věcí. Současně se do každého spisu učiní záznam o tom, kdy a pod jakým Spr došlo k přidělení soudní věci soudci (souběžně s tím se vyznačí i v ISASU).

[42] Předseda Krajského soudu v Ústí nad Labem následně shrnul, že zřizování nového soudního oddělení se děje vždy rozvrhem práce. Opatření konkrétně provádí změnu rozvrhu práce a bývá buď přílohou rozvrhu práce (seznam věcí), nebo je i vedeno pod Spr a založeno do konkrétního spisu. Jsou i případy, kdy je upraveno obecně v rozvrhu práce a konkrétní opatření je vždy založeno v konkrétním přiděleném spise. Vedení Krajského soudu v Ústí nad Labem si je vědomo diskuze, která se ohledně tohoto tématu vede, nicméně shledává postup vedení soudů v části přerozdělení nevyřízených věcí správným a souladným s § 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích, neboť k přerozdělování dochází u věcí výhradně nevyřízených, v nichž nebyl dosud učiněn úkon. Tento postup je tedy i nad rámec požadavku zákona, neboť jsou splněny dokonce obě podmínky zde stanovené. To podle názoru předsedy Krajského

pokračování

soudu v Ústí nad Labem vyplývá z výkladu §42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích, který podmínky otevření nového soudního oddělení a věcí, v nichž nebyl učiněn úkon, staví alternativně vedle sebe. Je zjevné, že není jednotný způsob v části faktické realizace při přerozdělování věcí. V této souvislosti předseda Krajského soudu v Ústí nad Labem vyjádřil své přesvědčení o tom, že by bylo vhodné, i za pomoci následného rozhodnutí kárného soudu, sjednotit praxi, kterou dosud Ministerstvo spravedlnosti nemělo ambici koordinovat.

IV. 3. Zjištění plynoucí z výslechu svědka Z. S., místopředsedy Krajského soudu v Českých Budějovicích řídicího insolvenčního úseku soudu, a z listinných důkazů jím předložených

[43] Z. S. uvedl, že sporný postup kárně obviněného souvisí s tím, že se podařilo sehnat na insolvenční oddělení dalšího soudce. Daný úsek byl dlouhodobě a dodnes je personálně poddimenzován, postupně se však jej začalo dařit jej naplňovat. Kdykoliv nastoupil nový soudce, zvažovali, jakým způsobem jej zapojit do práce. Nový soudce má pomoci s vyřizováním věcí. Existují asi dva možné modely, jak naplnit senát nového soudce. První je zastavit nápad všem ostatním soudcům a postupně novému soudci dorovnat nápad na takové množství, aby odpovídal ostatním kolegům, což je v dnešní době při osmi soudcích zhruba 1400 – 1500 neskončených věcí, nápad na každého soudce měsíčně zhruba 30 – 40 věcí. Tento přístup by měl ale velmi negativní zásah na fungování celého soudu, protože by znamenal při nápadu zhruba 200 věcí měsíčně, že než by naplnili 1500 věcí, zhruba osm měsíců by stál nápad všem ostatním soudcům, zatímco nový soudce by agendu naprosto nezvládl. Takový model svědek měl za naprosto nesystémový, neboť neřeší problém jak se zbavovat starších věcí. Proto zvolili druhou, která spočívá v tom, že průřezově naprosto náhodně přidělili novému soudci starší věci ze všech senátů, aby skutečně měl agendu podobnou jako ostatní soudci. Tato metoda jim přišla nejspravedlivější a také nejefektivnější z hlediska požadavku zajistit plynule fungování soudu a vyřizování kauz starších časových řad. Tato opatření vznikala po diskusi uvnitř úseku, nestalo se, že by předseda soudu činil kabinetní rozhodnutí proti vůli úseku, jehož se rozhodnutí týkalo.

[44] K tomu, zda se zamýšleli, zda by přidělení starých spisů novému soudci nemělo být i formálně součástí rozvrhu práce a zveřejněno na internetu, jako se zveřejňuje rozvrh práce, svědek uvedl, že postupovali dle letité zavedené praxe. Přesun spisu na nového soudce byl proveden aktem předsedy, který byl založen na správě soudu a je k dispozici všem, a v každém spisu byl založen tomu odpovídající záznam.

[45] Svědek dále poukázal na to, že z rozhodovací činnosti nadřízeného Vrchního soudu v Praze neplynulo, že by opatření výše popsaná byla tímto soudem považována za jsoucí v rozporu se zásadou zákonného soudce. Poukázal na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 11. 2. 2016, č. j. 3 VSPH 114/2016 – B – 102, ze dne 31. 3. 2016 č. j. 101 VSPH 782/2015 – 284, a ze dne 23. 11. 2015 č. j. 104 VSPH 401/2015 – 779, která předložil ve stejnopisech a jež byla přečtena jako listinné důkazy. Z obsahu argumentace v uvedených rozsudcích však vyplynulo, že jakkoli se v určitých ohledech zabývala otázkou zákonného soudce, neřešila tutéž rozhodnou právní otázku jako usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 6. 2016, č. j. 2 VSPH 963/2016-B-30.

IV. 4. Zjištění plynoucí z výslechu svědka M. B., předsedy Krajského soudu v Brně a bývalého předsedy Krajského soudu v Hradci Králové

[46] Z výslechu M. B. vyplynulo, že v oblasti rozvrhů práce a jejich změn dlouhodobě přetrvávaly a i nyní přetrvávají nejasnosti ohledně toho, za jakých podmínek a jakým způsobem lze věci již přidělené jednomu soudci „přerozdělit“ soudci jinému. Ministerstvo spravedlnosti svou metodickou a dozorní činností tyto nejasnosti odstraňovalo jen ve velmi omezené míře.

V. Posouzení věci kárným soudem

V. 1. Včasnost kárného návrhu

[47] Kárný senát se především zabýval dodržením subjektivní a objektivní lhůty k podání návrhu na zahájení kárného řízení. Dle § 9 odst. 1 zákona č. 7/2002 Sb. totiž musí být návrh na zahájení kárného řízení podán nejpozději do šesti měsíců ode dne, kde se navrhovatel dozvěděl o skutečnostech, týkajících se kárného provinění, které jsou rozhodné pro podání návrhu, nejpozději však do tří let ode dne spáchání kárného provinění (objektivní lhůta pro podání kárného návrhu je zároveň totožná s hmotněprávní prekluzivní lhůtou zániku kárné odpovědnosti dle § 89 zákona o soudech a soudcích). Návrh na zahájení kárného řízení byl u Nejvyššího správního soudu podán dne 6. 9. 2016. Jednání kárně obviněného mělo započít vydáním opatření dne 29. 12. 2016, sp. zn. Spr 1644/2015, a skončit nejdříve vydáním opatřením ze dne 24. 6. 2016, sp. zn. Spr 794/2016, kterým změnil své opatření ze dne 29. 12. 2015, sp. zn. Spr 1644/2015. O jednání kárně obviněného se kárný navrhovatel dozvěděl z přípisu vrchní státní zástupkyně v Praze ze dne 28. 6. 2016, č. j. VZC 443/2016-27, doručeného mu dne 4. 7. 2016. Objektivní, ale i subjektivní procesní lhůta je tedy zjevně zachována a stejně tak dosud nedošlo k zániku kárné odpovědnosti.

V. 2. Rozhodné právo, jednání kárně obviněného, zavinění

[48] Jednání kárně obviněného mělo spočívat v nesprávném postupu při stanovení, že nový soudce insolvenčního úseku, pro něhož bylo vytvořeno nové soudní oddělení, konkrétně senát 44 INS (k pojmu soudního oddělení viz zejm. § 40 odst. 1 a § 42 odst. 1 a 2 zákona o soudech a soudcích), bude rozhodovat věc již napadlou, přidělenou již předtím jinému soudci do jiného soudního oddělení.

[49] Kárný soud nepovažuje za nutné opakovat mnohokrát již různými soudy vyčenené úvahy o tom, že pravidla pro přidělování věcí soudcům musí mít férovou, racionální a transparentní povahu, a že pokud by ji neměla, podryvala by důvěru v nezávislost a nestrannost soudnictví a samotné soudnictví vystavovala nebezpečí politického či administrativního zneužití. Toto východisko považuje kárný senát za samozřejmé.

[50] Přidělování věcí soudcům děje se podle rozvrhu práce. Podle § 41 odst. 1 zákona o soudech a soudcích *(r)ozdělení jednotlivých věcí, které mají být u soudu projednány a rozhodnuty, do soudních oddělení se řídí rozvrhem práce. Podle jeho odstavce 2 (r)ozvrh práce vydává na období kalendářního roku předseda soudu po projednání s příslušnou soudcovskou radou; rozvrh práce musí být vydán nejpozději do konce předchozího kalendářního roku. V průběhu kalendářního roku může předseda soudu po projednání s příslušnou soudcovskou radou rozvrh práce změnit, jen jestliže to vyžaduje potřeba nového rozdělení prací u soudu. Podle odst. 3 (v)ydaný rozvrh práce je veřejně přístupný; každý má právo do něho nahlížet a činit si z něj výpisy nebo opisy.*

[51] Další pravidla o obsahu rozvrhu práce a jeho možných změnách obsahuje zejména § 42 zákona o soudech a soudcích. Jeho odstavec 4 stanoví: *Rozvrhem práce pro příští kalendářní rok nebo změnou rozvrhu práce nesmí být dotčeno rozdělení věcí a, pokud je to možné, ani zařazení soudců a přísedících do jednotlivých soudních oddělení, provedené před jejich účinností. To neplatí, nebyl-li ve věci učiněn žádný úkon nebo došlo-li ke zřízení nového soudního oddělení nebo jeho zrušení.*

[52] Již ze samotné dikce citované první věty § 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích je zřejmé, že jednou přidělená věc zásadně nesmí být soudci, kterému byla přidělena, odňata. Věta první jasně hovoří o tom, že „rozvrhem práce“ pro příští kalendářní rok nebo „změnou rozvrhu

pokračování

práce“ nesmí být dotčeno mj. rozdělení věci provedené před účinností nového rozvrhu práce či změny rozvrhu práce. Výjimku z tohoto pravidla stanoví věta druhá daného odstavce. Již z toho, že věta první stanoví, co rozvrhem práce pro příští kalendářní rok nebo změnou rozvrhu práce zásadně nelze učinit, je zřejmé, že výjimky z tohoto zákazu lze činit, a tedy mj. „prerozdělit“ jinému soudci ve vymezených případech již přidělené věci pouze stejnou formou, o jaké hovoří věta první, tedy rozvrhem práce pro příští kalendářní rok (tj. v rámci pravidelného vydání nového rozvrhu práce pro příští kalendářní rok) nebo změnou (stávajícího) rozvrhu práce. Z hlediska obsahu objektivního práva tedy není žádných pochyb o tom, že „prerozdělení“ věci je třeba v těch případech, v nichž zákon takový krok vůbec připouští (tj. v případech, na něž se vztahuje výjimka v druhé větě § 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích), provést výlučně jedním ze dvou kvalifikovaných způsobů, a sice vydáním nového rozvrhu práce pro nadcházející kalendářní rok, nebo změnou stávajícího (aktuálně v daném kalendářním roce platného) rozvrhu práce. Z hlediska objektivního práva je tedy nepřipustné „prerozdělovat“ již přidělené věci jakýmkoli jiným způsobem, zejména rozhodnutím předsedy či místopředsedy soudu nemajícím charakter vydání nového rozvrhu práce či změny stávajícího rozvrhu práce.

[53] Na druhé straně však nic nebrání tomu, a naopak se z hlediska objektivního práva bude v konkrétních situacích jednat o jediný fakticky použitelný způsob provedení výše popsaného pravidla, aby v novém rozvrhu práce či v jeho změně - a to ať již v samotném textu rozvrhu práce či jeho změny v úzkém slova smyslu nebo v jejich příloze, je-li projednána, vydána a zveřejněna stejně jako vlastní rozvrh práce či jeho změna - byly výslovně uvedeny konkrétní věci, které se „prerozdělují“ od jednoho soudce soudci jinému. Že v konkrétních případech může jít o podobně rozsáhlé seznamy „prerozdělovaných“ věcí, jako se stalo v nyní projednávané kauze, je nepochybné, avšak to ještě samo nečiní takovou formu provedení neuskutečnitelnou. Administrativní náročnost je zde pomyslnou daní za transparentci a zpětnou ověřitelnost férového postupu, ostatně stejně jako je tomu i u řady dalších aspektů soudního řízení.

[54] Jistě je možné zvolit i jiný, abstraktnější způsob provedení, například v novém rozvrhu práce či jeho změně definovat, že na nového soudce přecházejí od původního soudce věci napadlé původnímu soudci v určitém časovém intervalu či mající určité vlastnosti (třeba jméno některého z účastníků řízení začíná určitým písmenem). Je věcí předsedy soudu, jaký způsob formulace zvolí; podmínkou zákonnosti zvoleného způsobu je, že pravidlo, podle kterého se věci „prerozdělují“, je dostatečně jednoznačné, opírající se o racionální a zpětně ověřitelná kritéria a je prosto snahy o manipulaci či účelovost.

[55] Z výše uvedených úvah je patrné, že kárně obviněný jednal v rozporu s objektivním právem, konkrétně v rozporu s § 42 odst. 4 zákona o soudech a soudcích, pokud věci napadlé již určitému soudci „prerozdělil“ jinému soudci tak, že o tom vydal opatření, které samo o sobě nebylo součástí nového rozvrhu práce na rok 2016. Šlo totiž o jakési prováděcí opatření k tomuto rozvrhu práce, jež vskutku jeho součástí v přísném slova smyslu nebylo, neboť nebylo ani součástí samotného rozvrhu práce, ani jeho přílohou, která by byla spolu s rozvrhem práce zákonem předepsaným způsobem projednána příslušnými orgány (soudcovskou radou), vydána a patřičně zveřejněna. Jako předseda soudu byl přitom povinen zasahovat do rozdělování věcí jednotlivým soudcům pouze na základě zákona, v jeho mezích a jen a pouze způsoby, které zákon stanoví, tedy zejména v souladu s ustanoveními zákona o soudech a soudcích předepisujícími, za jakých věcných podmínek, jakou formou a za splnění jakých procedur tak lze činit (viz zejm. již shora citovaná ustanovení § 41 a 42 zákona o soudech a soudcích).

[56] Omezené výjimky, kdy lze do projednávání věcí zasahovat individuálním správním aktem předsedy soudu, který nemá povahu rozvrhu práce, stanovuje § 44 zákona o soudech a soudcích.

Jeho první odstavec se týká „prerozdělení“ věcí z důvodů faktické nemožnosti, anebo právní nepřijatelnosti, aby věc projednal a rozhodl soudce nebo senát stanovený rozvrhem práce. Požadavek restriktivního výkladu daného ustanovení pak plyne z výslovného odkazu v tomto ustanovení na skutkové podstaty charakterizované v § 42 odst. 1 písm. a) a d) zákona o soudech a soudcích. Druhý odstavec pak zmocňuje předsedu soudu, aby určil náhradní osobu k provedení (toliko) jednotlivého úkonu, *(b)rání-li náhlá překážka nebo překážka krátkodobé povahy soudci, vyššímu soudnímu úředníku, soudnímu tajemníku, soudnímu vykonavateli nebo justičnímu čekateli provést ve věci jednotlivé úkony*. Je zjevné, že v nyní projednávané věci o žádnou z výjimek podle § 44 zákona o soudech a soudcích nešlo. Fakticky bylo možné a právně jistě přípustné, aby věc projednal původně určený soudce, pouze to nebylo z důvodu zachování přiměřené a pro všechny účastníky pokud možno podobné délky řízení vhodné. O výjimku podle odst. 2 zmíněného paragrafu zjevně nešlo, neboť nešlo o určení náhradní osoby toliko k jednotlivému úkonu, nýbrž o určení nového soudce k projednání a rozhodnutí celé věci jako takové.

[57] K tomu, aby uvedené objektivně nezákonné jednání kárně obviněného bylo kárným proviněním, však bylo nezbytné, aby kárně obviněný jednal v rozporu s objektivním právem zaviněně. Kárným proviněním předsedy soudu je totiž ve smyslu § 87 odst. 2 zákona o soudech a soudcích pouze *zaviněné porušení povinností spojených s funkcí předsedy soudu*. Je zřejmé, že předseda soudu byl subjektivně přesvědčen, že „prerozdělí-li“ již přidělené věci v souvislosti s vydáním nového rozvrhu práce svým opatřením vydaným mimo rámec tohoto rozvrhu práce, jedná v souladu se zákonem. Podle jeho vlastních slov si nedovedl rozumně představit, že by rozsáhlý soubor zhruba půl druhého tisíce věcí, jež se „prerozdělovaly“, uvedl v rozvrhu práce. Podkladem pro toto subjektivní přesvědčení kárně obviněného byla jednak dosavadní zřejmě „od nepaměti“ aplikovaná praxe na příslušném krajském soudu, jež byla obecně akceptována a nebylo v ní nikým, zejména ne příslušným místopředsedou, který v daném případě podklady pro předsedu připravoval, ani soudcovskou radou spatřováno nic problematického. Takovéto důvody pro přesvědčení o správnosti objektivně nezákonného postupu by byly samy o sobě v daném případě dostatečným důvodem k tomu, aby jednání kárně obviněného nemohlo být považováno za zaviněné ani z nevědomé nedbalosti. Je totiž zřejmé, že dlouhodobé praktikování určitého postupu, na němž není obecně shledáváno nic problematického, který není nijak relevantně zpochybňován a jenž je činěn v dobré víře v to, že je správný, může a často zcela pochopitelně bude tím, kdo jej praktikuje, považován za zákonný. Všichni, i soudci a předsedové soudů, jsou v posledku lidé nedokonalí a omylní, jimž jsou dána omezení lidského poznání včetně toho, že rutinně praktikované bývá často z dobrých důvodů považováno za správné. Proto zdaleka ne každé jednání předsedy soudu jsoucí v rozporu s objektivním právem lze považovat za jednání zaviněné. Zaviněným se však stane mj. v okamžiku, kdy se předseda dozví informace, jež jej mají přimět k vážné pochybnosti a z toho plynoucí hlubší úvaze o tom, zda dosud praktikovaný postup je správný, a přesto tuto úvahu neučiní.

[58] V nyní projednávaném případě kárně obviněný dostal poté, co vydal objektivně nezákonné opatření, takový signál o tom, že jeho postup vskutku nezákonným byl, že jej to mohlo a mělo vést k zamyšlení, zda svůj dosavadní postup nekorigovat. Tímto signálem byl důkladně vyargumentovaný právní názor Vrchního soudu v Praze vyslovený v usnesení ze dne 20. 6. 2016, č. j. 2 VSPH 963/2016-B-30. Kárně obviněný se uvedeným právním názorem cítil být vázán pouze v konkrétní věci, kterou uvedeným usnesením vrchní soud řešil, avšak pominul možný precedenční potenciál právního názoru jím vysloveného. A právě tím těsně překročil hranici mezi jednáním sice objektivně protizákonným, avšak nezaviněným, a jednáním nevědomě nedbalým. Je nutno zdůraznit, že vrchní soud nevyslovil svůj právní názor nijak mimochodem, zkratkovitě či vedle řady jiných důvodů pro zrušení napadeného rozhodnutí soudu prvoinstančního. Naopak, formuloval jasný, jednoznačný a vcelku podrobně vyargumentovaný právní názor. V okamžiku, kdy se s tímto právním názorem kárně obviněný seznámil,

pokračování

měl jej nejen respektovat v konkrétní věci, ale reflektovat i ve věcech obdobných. Nebylo nezbytné, aby jej v obdobných věcech také bez dalšího a takřkajíc otrocky respektoval. Bylo však třeba, aby si učinil závěr, zda se s ním ztotožňuje, a tedy jej bude i respektovat, k čemuž učiní patřičná opatření, anebo neztotožňuje, avšak pak musí mít jasně postaveny důvod, proč k takovému závěru dospěl, a rovněž učinit patřičná opatření. Pokud – jak je patrné z jeho vyjádření – s právním názorem vrchního soudu nesouhlasil a považoval jej za svého druhu judikaturní excés, měl svůj právní názor důkladně konzultovat přinejmenším v rámci krajského soudu, lépe však v širších kruzích odborné veřejnosti v oblasti procesního práva, a na základě toho zvolit jasný a právně důkladně vyargumentovaný postup, ať již jakýkoli. Nebezpečí, které by hrozilo, pokud by se právní názor vrchního soudu prosadil, by totiž bylo vcelku významné a spočívalo by v možném ohrožení rychlosti řízení v některých jiných ze zhruba půl druhé tisícovky věcí, v nichž svým opatřením provedl „přerozdělení“ jinému soudci. Kárně obviněný se však na místo toho spokojil s vnitřním přesvědčením neopřítelným o žádnou hlubší analýzu, že judikát vrchního soudu je ojedinělým excésem. Právě v tom spočívá jeho zavinění ve formě nevědomě nedbalého jednání. Kárně obviněný měl a mohl rozpoznat, že právní názor vrchního soudu je takové povahy, že by se jím měl důkladněji zabývat, avšak nerozpoznal to.

V. 3. Kárné opatření

[59] Třebaže dospěl k závěru, že kárně obviněný se dopustil kárného provinění předsedy soudu, uvážil kárný soud, že v daném případě není na místě ukládat kárné opatření, neboť jsou splněny podmínky podle § 80 odst. 3 zákona o soudech a soudcích, podle něhož *(o)d uložení kárného opatření lze upustit, jestliže projednání kárného provinění je postačující.*

[60] Prvním dílčím důvodem takového závěru je velmi nízká míra zavinění kárného jednání. Přesvědčení kárně obviněného, že jedná v souladu se zákonem, se opíralo o dlouhodobě neproblematizovanou praxi. Výše uvedené usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 20. 6. 2016, č. j. 2 VSPH 963/2016-B-30, bylo dle zjištění kárného soudu prvním reálným zpochybněním této praxe, a jakkoli není zcela omluvitelné, že je kárně obviněný nedostatečně reflektoval, je to svým způsobem – právě proto, že se jevilo být ojedinělým – pochopitelné.

[61] Druhým dílčím důvodem byla kárným soudem zjištěná nejednota správní praxe v rozhodné právní otázce. Z vyjádření předsedů krajských soudů vyplývá, že vesměs je „přerozdělení“ věcí prováděno změnami vlastního rozvrhu práce resp. v rámci vydání rozvrhu práce na nový kalendářní rok. Nikoli ojedinělý je a v minulosti v podstatně větší míře praktikovaný byl však i postup obdobný tomu, který užil kárně obviněný, tedy opatřením předsedy soudu vydaným – striktně vzato – mimo rámec rozvrhu práce či jeho změny. Z vyjádření předsedů krajských soudů je přitom zároveň patrné, že dosud nikdo, zejména pak nikoli Ministerstvo spravedlnosti, nečinil kroky k ujednocení správní praxe a vyjasnění, jak v podobných situacích správně postupovat. Projednávaný případ tak má být v první řadě příležitostí k jasnému vyslovení, jak je třeba v případech tohoto typu postupovat, a impulsem k ujednocení praxe. Trestat by bylo na místě teprve tehdy, postupovali-li by předsedové soudů v rozporu s objektivním právem i poté, co je od nynějška zřejmé, jak je třeba správně postupovat, a tato informace vejde v dostatečnou známost v prostředí justičních funkcionářů. Obecně totiž platí, že represe má nastoupit teprve tehdy, bylo-li zřejmé a jednoznačné, jak mělo být postupováno, a přesto tak postupováno nebylo.

[62] Konečně posledním dílčím důvodem neuložení kárného opatření je to, že v daném konkrétním případě zjevně předseda soudu fakticky postupoval při vydání svého opatření způsobem v určitém ohledu dosti podobným tomu, jak by býval měl správně postupovat podle

objektivního práva. Z hlediska obsahového, tedy z hlediska důvodnosti a férovosti provedeného „přerozdělení“ věcí, mu nelze ničeho vytknout – nešlo o žádnou manipulaci, účelové jednání či o snahu některého ze soudců zvýhodnit, nýbrž o opatření zákonné (podle § 42 odst. 4 věty druhé zákona o soudech a soudcích lze „přerozdělení“ provést mimo jiné, *došlo-li ke zřízení nového soudního oddělení*) a rozumné, vedené snahou o zajištění přiměřeně rychlého postupu v řízení pro pokud možno všechny dotčené účastníky řízení; na tom se ostatně kárný soud shoduje i kárným návrhovatelem. Ani z hlediska „vnitřní transparence“ nejsou deficity jednání kárně obviněného oproti zákonem předepsanému postupu závažné. „Přerozdělení“ bylo provedeno na základě dohody soudců příslušného úseku a v obecné rovině o něm byla informována i soudcovská rada, jakkoli s ní konkrétní obsah opatření zákonem předepsaným způsobem (§ 41 odst. 2 zákona o soudech a soudcích) projednán nebyl. Největší deficit oproti zákonem požadovanému standardu je třeba spatřovat ve „vnější transparenční“ opatření. To nebylo navenek komunikováno způsobem, jakým je komunikován rozvrh práce a jeho změna, neboť nebylo součástí rozvrhu práce. Mimo jiné tedy nebylo dostupné zájemcům z řad veřejnosti či účastníků řízení dálkovým přístupem. I samotní účastníci řízení se o změně svého zákonného soudce mohli dozvědět teprve poté, co by nahlédli do spisu či se sami aktivně dotázali na správě soudu.

P o u ě e n í : Odvolání proti rozhodnutí v kárném řízení **n e n í** přípustné (§ 21 zákona č. 7/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

V Brně dne 15. února 2017

JUDr. Karel Šimka
předseda kárného senátu